

NP ALA ARCHA: NEJVĚTŠÍ KYRGYZSKÝ MAINSTREAM TROCHU JINAK

Tento článek pochází z webu [Za horami.cz](#), kde najdeš jeho online verzi včetně případné fotogalerie. Až budeš opět ve spojení se světem, můžeš se také podívat na Facebook [@zahoramicz](#), co je nového.

Ala Archa je pravděpodobně nejznámější národní park Kyrgyzstánu. A také nejdostupnější. Vzdálenost cca 40 kilometrů od hlavního města Bishkeku z něj dělá lákavý cíl i pro spoustu turistů, kteří se do vysokých hor jinak příliš nehrnou. Přidejme si k tomu slušný zástup domorodých piknikářů a snadno dostaneme obrázek, který alespoň mě osobně zrovna nelákal. Naštěstí jako mnoho jiných věcí ve střední Asii je i zde všechno trochu jinak, než jak se zdá na první pohled. Především stačí udělat jen malý krok stranou nejznámější cesty, odbočit do jiného údolí a najednou máme všechny horské krásy téměř jen sami pro sebe.

Do Ala Archa se mi fakt moc nechtělo. Bohužel permit do pohraniční zóny, za kterým jsme se do Bishkeku vraceli, stále otálel kdesi na úřadech a slibované tři dny, které měla trvat jeho cesta do našich rukou, bylo potřeba přečkat kdekoliv jinde než v

hlavním městě. Bishkek opravdu není zelená oáza jako stvořená pro cyklisty a všechny, kdož rádi líným tempem obdivují postsocialistické krásy, jak se naivnějším cestovatelům snaží namluvit některé lokální brožurky. Pravdou je, že na kole by do smrtícího chaosu a smogu vládnoucích zdejších silnicím vyrazil jen nesvéprávný sebevrah. Co se týče obdivuhodných architektonických děl, docela dobrou představu získáte na vašem nejbližším sídlišti padesát let od poslední rekonstrukce.

Ale ty hory za ním ...

NEDEJ NA PRVNÍ DOJEM

Mapa hovořila jasně. Rozumnější varianta než nejprofláklejší destinace celého Kyrgyzstánu na tak krátký čas zkrátka není. Naštěstí jsem se se svou obavou stran přílišné obliby nedalekých hor svěřil šéfovi cestovky, která nám zmiňované povolení

zařizovala. Borec nahodil sebevědomý úsměv, sáhl kamsi do šuplíku pro letité vojenské mapy, které rozložil po stole a začal vysvětlovat:

“Jasně, částečně máte pravdu, ale drtivá většina lidí zůstává v okolí alplagiru a když už, tak se vypraví k chatě Raceka. Ta je od hlavní základny směrem doleva. Vy půjdete rovně dále údolím a po pár kilometrech budete sami. Poňal?”

Úsměv prosím ...

Da. S lehkou nedůvěrou jsme si zavolali taxíka a navedli jej k *alplagiru*. Tak se v ruskojazyčném prostředí obecně nazývají horské základny, v tomto případě malý hotýlek asi deset kilometrů za vstupní bránou do parku. V Ala Archa nás uvítali usměvaví domorodci, kteří jako důvod pro svůj spokojený výraz měli zejména mobilní fotoaparáty namířené sami na sebe. Po nich se se

svou trochou do mlýna prvních dojmů přihlásila rozkošná samostatná veverka, která bez jakékoliv pomoci dokázala projít skrz pár vrstev batohu až k mému drahocennému chlebu. Papala moc pěkně, ale kdybych nebyl příliš zaměstnán fotodokumentací její drzosti, byla vážným adeptem na příští chod.

Potvora drzá

Není rozkošná? Ne!

Nakonec jsem její počínání velkoryse přehlédl a začal sám sebe přesvědčovat, že by se mi tu mohlo líbit. Betonové chodníčky všude kolem, připravená pikniková místa a ne zrovna sportovně oděné dámy mi tento úkol zrovna neusnadňovaly. Naštěstí netrvalo příliš dlouho než se chodníky transformovaly v pěšinu kopírující řeku nesoucí stejné jméno jako kopce, které ji svíraly. A spolu s betonem zmizeli i lidé. Že by přece jen?

Asi tam přece jen bude hezky

NÁRODNÍ UMĚLEC

Těsně před koncem masňáckého úseku mě zaujala scéna, ve které účinkovali kromě kopce v pozadí i slavnostně nastrojení dědeček s bábuškou tančící na louce a jeden kameraman. “Tady se točí nějaký videoklip,” proběhlo mi hlavou. Ve chvíli, kdy jsem vytáhl foťák, abych si umělce zachytil v jejich přirozeném prostředí, přestali se věnovat natáčení a rázně se na mě vrhli, že takhle teda ne. Že se zkrátka musím vyfotit s nimi. Tak vznikla památná scéna připomínající otvíračku nového nákupního centra, kde si třesu pravici s velkým národním umělcem Nurkanem Tursunbayevem. Jak mi bez přestání opakovala jeho paní, tento talentovaný muzikant hraje na třináct hudebních nástrojů, je v Kyrgyzstánu velkým uznávaným umělcem, hraje na třináct hudebních nástrojů ... a už jsem říkal, že je to národní umělec?

Trochu mi z ní brněla hlava, zatímco pán se jen skromně usmíval a soucitně přikyvoval. Pokud vás jeho hudba zajímá, jako zajímala po návratu mě, je tak slavný, že jej objevíte i na [youtube](#) (případně pokud chcete něco popovějšího, [klikněte sem](#)).

Setkání s kyrgyzských šoubyznysem

NEŽER CO TĚ NAPADNE

Tímto by mé vyprávění o nádherné téměř osamělé pouti údolím Ala Archa, vlastně mohlo skončit. Galerii najdete níže a já půjdu spát. Zvědavý čtenář si však zaslouží vysvětlení proč neřeknu více, než “bylo tam pěkně”. Bohužel mě po necelém dni putování z dalšího průzkumu odstavily zdravotní potíže. Ty nastoupily nepříjemně rychle, s intenzitou Niagárských vodopádů a vydržely krásné dva dny, než jsme se vydali zpět dolů.

Leže ve stanu, neschopen jiného pohybu než byly pravidelné malátné výlety za nepřestávající potřebou, jsem měl dost času zrekapitulovat si jídelníček posledních hodin a dojít k závěru, že si za současný stav mohu jen a pouze sám. Vezmu to pěkně od začátku.

V Kyrgyzstánu mají takový typický salám, který najdete v každém druhém obchůdku a tváří se jako slušný trvanlivý kousek. Bohužel po rozbalení přichází nepříjemné překvapení, neb k dobré vysočině má tahle měkkota daleko zhruba jako Blesk k investigativní žurnalistice. Úmorná horka podobné uzenině nijak neprospívají a rozhodně není dobrý nápad podezřelý kousek pozřít s útechou, že “mám plechový žaludek”.

Klasika po ránu

Což o to, se salámem by si mé útroby ještě nejspíše opravdu

poradily, ale asi jsem jej opravdu neměl zajídat již delší dobou načatou cibulkou. Nu a když jsem při zpytování svého svědomí došel k dezertu v podobě mírně nakvašených meruněk, měl jsem docela dobrou představu, co všechno si příště odpustím bez ohledu na šetrnost.

Jak jsem tak chcípál ve stanu a spílal si do nenažraných idiotů, mí kamarádi vesele (po ujištění, že stále disponuji všemi základními projevy života) vyráželi na krátké výlety po okolí. A tak mi vždy k večeru vyprávěli o krásných úbočích, říčních brodech, koních ... Prý je tam všechno kromě lidí. Za celou dobu jsme potkali jen jednu loveckou výpravu a jedny polské horaly. Ale hlavně o kus dál za mým soukromým lazaretem začíná stoupání k ledovci a pod ním stojí epesní [zapomenuté lyžařské středisko](#) ze sovětské éry. Tak snad někdy příště ...

Možná se tu někdy vrátím ...

PRAKTICKÉ INFO

Nevím jak bude vypadat za pár let, ale zatím není Ala Archa tak hrozná, jak jsem se obával. **Zejména pokud se vydáte trochu dál a jinou cestou, než většina přítomných.** [Vizte mapu.](#)

K bráně do národního parku **jezdí z Bishkeku maršrutka od Osh Bazaru a stojí 40 somů.** Za bránou se dá stopovat nebo chytit taxíka, který k alplagiru jezdí za cca 300 somů celkem. Táhnout se těch deset kilometrů po nezáživné asfaltce pěšky příliš nedoporučuji. V případě nutnosti je samozřejmě možné najmout si auto už z Bishkeku. to bude stát 1200 somů plus 600 za vjezd mašiny do NP. Lidé za vstup platí 80 somů za osobu.

Celá túra má v jednom směru od hotýlku na konec údolí cca 16 kilometrů. Ideální je rozdělit si ji na tři dny. První den dojít cca do dvou třetin trasy, druhý den věnovat výletům po okolí a třetí den sejít zpět. Detailní popis trasy najdete [také zde.](#)

Jako **mapy** vám v případě, že nebudete podnikat nic divočejšího, postačí **OSM** (třeba v aplikaci mapy.cz) nebo výřez v rámci **Tian Shan comfort map**. Detailnější ale starší jsou pak sovětské mapy – konkrétně [tenhle](#) a [tenhle](#) kousek.

Stanovat se v tomto NP dá prakticky kdekoliv, kde to terén umožňuje. Avšak dávejte si pozor na místa, kde zjevně padají balvany z okolní skal. Před bránou do parku najdete ideální plac pro kempování, když se od zastávky maršrutky vydáte kousek na opačnou stranu než teče velká řeka.

Vody je v těchto horách díky různorodým potůčkům docela dost. Veškeré jídlo si však raději doneste už z Bishkeku, protože na těch pár krámků okolo alplagiru se nedá spoléhat.

Mnou popisovaným výšlapem možnosti trekování v této oblasti rozhodně nekončí. Od známé chaty Raceka se dá například vylézt na okolní čtyřtisícovky jako je Pik Učitel (4540 m. n. m.). Popis cesty do base campu a pár inspirativních fotek k této profláklé, ale také velmi pěkné túře najdete třeba v [tomto cestopise](#).

Větší drsnáci mohou pokračovat “naším” údolím až k sedlu, které se překvapivě také jmenuje Ala Archa a poté **doputovat až do Kochkoru**. Stačí prostudovat [mapu](#), a cesta je celkem zřejmá.

DALŠÍ DOPORUČENÁ ČETBA

Obecné informace o Kyrgyzstánu najdete v mém [velkém praktickém přehledu](#).

Nemůžete sehnat parťáky na cesty? Berte to s humorem a pošlete jim [tenhle článek o výmluvách](#), ať vidí, jak jsou marné.

Tento článek pochází z webu [Za horami.cz](#), kde najdeš jeho online verzi včetně případné fotogalerie. Až budeš opět ve spojení se světem, můžeš se také podívat na Facebook [@zahoramicz](#), co je nového.